

BESLUT MEDDELAT AV FÖRSTAINSTANSRÄTTENS ORDFÖRANDE
den 10 november 2004*

I mål T-316/04 R,

Wam SpA, Cavezzo di Modena (Italien), företrätt av advokaten E. Giliani,

sökande,

mot

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av V. Di Bucci och E. Righini,
båda i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg,

svarande,

angående en ansökan om uppskov med verkställigheten av kommissionens beslut av den 19 maj 2004 (K(2004) 1812 slutligt) avseende statligt stöd C 4/2003 (ex NN 102/2002),

* Rättegångspråk: italienska.

meddelar

FÖRSTAINSTANSRÄTTENS ORDFÖRANDE

följande

Beslut

Bakgrund till tvisten och förfarandet

- 1 Kommissionen antog den 19 maj 2004 beslut K(2004) 1812 slutligt, avseende det statliga stödet C 4/2003 (ex NN 10/2002) som Republiken Italien hade beviljat sökanden (nedan kallat det omtvistade beslutet).
- 2 Kommissionen konstaterade i det omtvistade beslutet att sökanden, under åren 1995 och 2000, hade erhållit två lån med nedsatt ränta, i enlighet med den italienska lagen nr 394/81, av den 29 juni 1981, vilken syftade till att underlätta italienska företags inträde på marknader i stater som inte ingick i Europeiska unionen (nedan kallade det ifrågavarande stödet).
- 3 I artikel 1 i det omtvistade beslutet anges att det ifrågavarande stödet omfattas av tillämpningsområdet för artikel 87.1 EG, att kommissionen inte har underrättats om stödet i enlighet med artikel 88.3 EG och att stödet är rättsstridigt.

- 4 I artikel 2 i det omtvistade beslutet föreskrivs således att ett belopp på 48 054,41 euro jämte ränta beräknad från den 24 april 1996 och ett belopp på 104 930,65 euro jämte ränta beräknad från datumet för beslutet skall återkrävas.

- 5 Sökanden har genom ansökan som registrerades vid förstainstansrättens kansli den 2 augusti 2004 väckt talan enligt artikel 230 EG om ogiltigförklaring av det omtvistade beslutet.

- 6 Sökanden har genom särskild handling som registrerades vid förstainstansrättens kansli den 30 september 2004, framställt förevarande ansökan, enligt artikel 242 EG och artikel 104 och följande artiklar i förstainstansrättens rättegångsregler, om uppskov med verkställigheten av det omtvistade beslutet. Sökanden har även yrkat att kommissionen skall förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna.

- 7 Kommissionen har den 14 oktober 2004, inom den frist som fastställts i enlighet med artikel 105.1 i rättegångsreglerna, inlämnat ett skriftligt yttrande avseende förevarande ansökan om uppskov med verkställigheten. Den har yrkat att ansökan om uppskov med verkställigheten skall avslås och att sökanden skall förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna.

Rättslig bedömning

- 8 Enligt artiklarna 242 EG och 243 EG jämförda med artikel 225.1 EG får förstainstansrätten om den anser att omständigheterna så kräver förordna om uppskov med verkställigheten av den påtalade rättsakten eller föreskriva nödvändiga interimistiska åtgärder.

- 9 I artikel 104.2 i rättegångsreglerna föreskrivs att en ansökan om interimistiska åtgärder skall innehålla en beskrivning av föremålet för talan, de omständigheter som ställer krav på skyndsamhet och de faktiska och rättsliga grunder på vilka den begärda åtgärden omedelbart framstår som befogad (*fumus boni juris*). Dessa villkor är kumulativa, vilket innebär att det inte kan förordnas om interimistiska åtgärder när ett av villkoren inte är uppfyllt (beslut meddelat av domstolens ordförande den 14 oktober 1996 i mål C-268/96 P(R), SCK och FNK mot kommissionen, REG 1996, s. I-4971, punkt 30). Rätten skall även i förekommande fall göra en avvägning mellan de föreliggande intressena (beslut meddelat av domstolens ordförande den 29 juni 1999 i mål C-107/99 R, Italien mot kommissionen, REG 1999, s. I-4011, punkt 59).
- 10 De begärda åtgärderna skall vidare vara interimistiska i den meningen att de inte föregriper avgörandet av rätts- eller bevisfrågorna i tvisten eller på förhand motverkar följderna av det avgörande som senare skall meddelas i sak (beslut meddelat av domstolens ordförande den 19 juli 1995 i mål C-149/95 P(R), kommissionen mot Atlantic Container Line m.fl., REG 1995, s. I-2165, punkt 22).
- 11 Vid denna helhetsbedömning förfogar dessutom rätten över ett omfattande utrymme för skönsmässig bedömning och den är fri att med avseende på de särskilda omständigheterna i fallet i fråga avgöra det sätt på vilket det skall prövas om dessa villkor är uppfyllda liksom i vilken ordning denna prövning skall utföras, då det inte finns någon bestämmelse i gemenskapsrätten i vilken det föreskrivs ett redan upprättat analyschema för bedömningen av om det är nödvändigt att bevilja interimistiska åtgärder (beslutet i det ovannämnda målet kommissionen mot Atlantic Container Line m.fl., punkt 23).
- 12 Med beaktande av handlingarna i målet anser förstainstansrättens ordförande att den förfogar över samtliga uppgifter som är nödvändiga för att avgöra förevarande ansökan om interimistiska åtgärder, utan att det är nödvändigt att först ge parterna tillfälle att yttra sig muntligen.

Parternas argument

- 13 Sökanden har gjort gällande att samtliga villkor för förordnande av interimistiska åtgärder är uppfyllda i förevarande mål.

- 14 Sökanden har, för att visa att villkoret avseende *fumus boni juris* är uppfyllt, hänvisat till de elva grunder som åberopats till stöd för dess talan rörande huvudsaken, vilka även framförts i ansökan om uppskov med verkställigheten. Grunderna avser åsidosättandet av flera allmänna gemenskapsrättsliga principer, och av artiklarna 87 EG, 88 EG, 253 EG och artikel 2 b i kommissionens förordning (EG) nr 69/2001 av den 12 januari 2001 om tillämpningen av artiklarna 87 och 88 i EG-fördraget på stöd av mindre betydelse (EGT L 10, s. 30). Sökanden har till sin ansökan bifogat flera handlingar och erbjudanden om vittnesmål med avseende på *fumus boni juris* och särskilt med avseende på frågan huruvida det statliga stöd som kommissionen påtalat kan ha en inverkan på konkurrensen.

- 15 Vad gäller kravet på skyndsamhet har sökanden gjort gällande att ett verkställande av det omtvistade beslutet medför en irreversibel situation som innebär en irreparabel skada. Sökanden har åberopat fyra grunder till stöd för att omständigheterna ställer krav på skyndsamhet.

- 16 För det första innebär ett verkställande av det omtvistade beslutet att lag nr 394/81 inte tillämpas och att finansieringen i syfte att främja italienska företags etablering i tredje land avbryts. Det får till följd att de italienska investeringarna på dessa marknader minskar och att de italienska företagens ställning, inbegripet sökandens ställning, försvagas.

- 17 Sökanden gör för det andra gällande att ett verkställande av det omtvistade beslutet tvingar Republiken Italien att vidta rättsliga åtgärder för att återkräva de subventioner som beviljats sedan lag nr 394/81 trädde i kraft, det vill säga sedan år 1981. Det skulle medföra en skada för samtliga företag som beviljats stöd, en irreversibel förändring av den ekonomiska jämvikten och att de italienska företagen kommer att verka i ett klimat som präglas av osäkerhet och misstro.
- 18 Sökanden har för det tredje anfört att ett verkställande av det omtvistade beslutet medför att de finansieringsavtal som rör sökanden blir ogiltiga och att sökanden blir skyldig att omedelbart betala tillbaka ett belopp på 1 480 000 euro, vilket skulle äventyra dess framtid. Detsamma gäller för de avtal som ingåtts av de andra företagen, vilket medför en irreparabel skada för dessa och för den nationella ekonomin.
- 19 Sökanden har för det fjärde tillagt att den italienska lagstiftaren, genom att anta nya bestämmelser, kan ändra de finansieringsförmåner som föreskrivs i den nu tillämpliga ordningen, så att sökanden inte skulle kunna få tillbaka det ifrågasvarande stödet om förstainstansrätten ogiltigförklarar det omtvistade beslutet.
- 20 Vad gäller avvägningen mellan förevarande intressen anser sökanden att den lämpligaste lösningen är att bevilja ett uppskov med verkställigheten av det omtvistade beslutet, eftersom ett omedelbart verkställande av besluten får till följd en allvarlig och irreparabel skada för såväl sökanden som den italienska och den europeiska ekonomin. Ett uppskov med verkställigheten av beslutet har däremot ingen inverkan på det omtvistade beslutets verkan för det fall talan rörande huvudsaken ogillas.
- 21 Kommissionen har inte yttrat sig med avseende på sökandens argument i fråga om villkoret avseende *fumus boni juris*, eftersom den anser att ansökan under alla omständigheter är uppenbart ogrundad med avseende på kravet på skyndsamhet och avvägningen mellan föreliggande intressen.

- 22 Kommissionen har betonat att sökanden inte på något sätt visat att de begärda åtgärderna är brådskande. Kommissionen anser att samtliga argument avseende den påstådda skada som kan drabba den italienska ekonomin och italienska företag i allmänhet saknar relevans när det gäller att bevisa att det föreligger krav på skyndsamhet med avseende på sökandens egna intressen, vilket är nödvändigt enligt fast rättspraxis. Sökanden har inte visat att den påstådda skadan kan äventyra dess existens på marknaden. Den åberopade skadan är under alla omständigheter endast hypotetisk och stöds inte av någon som helst bevisning.
- 23 Vad gäller intresseavvägningen anser kommissionen att den klart väger över till dess fördel, eftersom den påstådda skadan endast är hypotetisk och gemenskapsintresset av att verkställa ett beslut enligt fast rättspraxis väger tyngre än stödmottagarens intresse.
- 24 Kommissionen har slutligen betonat att sökandens erbjudanden om vittnesmål saknar relevans, eftersom de på intet sätt rör kravet på skyndsamhet eller intresseavvägningen.

Förstainstansrättens bedömning

- 25 Förstainstansrätten skall inledningsvis pröva kravet på skyndsamhet.
- 26 Enligt fast rättspraxis skall frågan huruvida en ansökan om uppskov med verkställigheten ställer krav på skyndsamhet bedömas med beaktande av om det

är nödvändigt att fatta ett interimistiskt beslut för att undvika att den som ansöker om den interimistiska åtgärden orsakas allvarlig och irreparabel skada. Det ankommer på sökanden att styrka att han inte kan avvakta utgången av målet i huvudsaken utan att behöva lida sådan skada (beslut meddelat av förstainstansrättens ordförande den 3 december 2002 i mål T-181/02 R, Neue Erba Lautex mot kommissionen, REG 2002, s. II-5081, punkt 82 och där angiven rättspraxis).

27 Det behöver inte vara fastställt med absolut säkerhet att skadan är nära förestående utan det är tillräckligt att den ifrågavarande skadan, särskilt då den beror på förekomsten av ett antal faktorer, är förutsebar med en tillräcklig grad av sannolikhet. Sökanden är dock skyldig att bevisa de omständigheter som ligger till grund för antagandet att han kommer att lida allvarlig och irreparabel skada (beslut meddelat av domstolens ordförande den 12 oktober 2000 i mål C-278/00 R, Grekland mot kommissionen, REG 2000, s. I-8787, punkt 15, och beslutet i det ovannämnda målet Neue Erba Lautex mot kommissionen, punkt 83 och där angiven rättspraxis).

28 Dessutom följer det av fast rättspraxis att sökanden, för att visa att kravet på skyndsamhet är uppfyllt, skall visa att uppskovet med verkställigheten eller de andra interimistiska åtgärder som yrkats är nödvändiga för att skydda sökandens egna intressen (se, för ett liknande resonemang, beslut meddelat av domstolens ordförande den 4 maj 1964 i mål 12/64 R, Ley mot Europeiska ekonomiska gemenskapens kommission, REG 1964, s. 175). Sökanden kan emellertid inte göra gällande att ett intresse som inte är hans personliga intresse skadas — såsom en skada som drabbar ett allmänintresse eller tredje mans rättigheter, vare sig det är fråga om en enskild person eller en medlemsstat — för att visa att kravet på skyndsamhet är uppfyllt (se, för ett liknande resonemang, beslut meddelat av domstolens ordförande den 6 maj 1988 i mål 112/88 R, REG 1988, s. 2597, punkt 20, och beslut meddelat av förstainstansrättens ordförande den 30 juni 1999 i mål T-13/99 R, Pfizer Animal Health mot rådet, REG 1999, s. II-1961, punkt 136). Sådana intressen kan i förekommande fall endast beaktas i samband med avvägningen mellan föreliggande intressen (beslutet i det ovannämnda målet Pfizer Animal Health mot rådet, punkt 136).

- 29 Det är visserligen fast rättspraxis att en skada av ekonomisk art inte kan anses vara irreparabel, eller ens svår att avhjälpa, förutom i undantagsfall, eftersom den kan avhjälpas genom ekonomisk ersättning vid ett senare tillfälle. Enligt rättspraxis är dock en interimistisk åtgärd befogad om det visar sig att sökanden i avsaknad av denna åtgärd skulle befinna sig i en situation som skulle kunna äventyra dess existens eller på ett irreparabelt sätt påverka dess ställning på marknaden innan den dom har avkunnats genom vilken huvudsaken avgörs (beslut meddelat i det ovannämnda målet Neue Erba Lautex mot kommissionen, punkt 84, beslut meddelat av förstainstansrättens ordförande den 20 juli 2000 i mål T-169/00 R, Esedra mot kommissionen, REG 2000, s. II-2951, punkt 45, och av den 27 juli 2004 i mål T-148/04 R, TQ3 Travel Solutions Belgium mot kommissionen, s. II-3027, punkt 46).
- 30 Det skall således undersökas huruvida sökanden har visat att ett verkställande av det omtvistade beslutet kan skada dess egna intressen på ett sådant sätt att dess existens äventyras eller att dess ställning på marknaden påverkas på ett irreparabelt sätt före förstainstansrättens avgörande i huvudsaken.
- 31 Sökanden har inte inkommit med någon bevisning som tillåter förstainstansrätten att dra en sådan slutsats. De argument avseende kravet på skyndsamt som sökanden framfört i sin ansökan om uppskov med verkställigheten är tvärtom av allmän och hypotetisk karaktär och de har inte styrkts genom nödvändig bevisning.
- 32 Vad gäller sökandens argument avseende följderna av att lag nr 394/81 inte tillämpas — det vill säga att finansieringen dras in, att samtliga finansieringsavtal som ingåtts i enlighet med denna lag upphör att gälla och att det vidtas åtgärder för att återkräva de stödåtgärder som beviljats tidigare — för företagen i Italien och för den italienska och den europeiska ekonomin, konstaterar rätten att dessa argument inte berör sökanden direkt och att de således inte är relevanta för prövningen av kravet på

skyndsamhet. Dessutom är argumenten rent hypotetiska och de styrks inte av någon som helst bevisning. Såsom kommissionen med rätta har anfört, anges tvärtom i punkt 125 i det omtvistade beslutet att detta "inte påverkar förenligheten av de nationella bestämmelserna i lag nr 394/81".

- 33 I motsats till vad sökanden förefaller göra gällande är det ofrånkomligt att ett beslut som kommissionen antagit om återkrav av ett statligt stöd som fastställts vara oförenligt med den gemensamma marknaden har en inverkan på intressena hos personer som anses utgöra mottagare av detta stöd. Denna inverkan kan inte i sig anses utgöra en allvarlig och irreparabel skada, oberoende av en konkret bedömning i varje enskilt fall av hur allvarlig och irreparabel den påstådda skadan är (beslutet i det ovannämnda målet Grekland mot kommissionen, punkt 21).
- 34 Vad gäller den konkreta effekten av ett verkställande av det omtvistade beslutet på sökandens situation, skall det konstateras att sökanden endast allmänt gjort gällande en irreversibel förändring av den ekonomiska jämvikten samt en irreparabel skada på de italienska företagens ställning på marknaden, däribland dess egen ställning, utan att ens försöka styrka sina påståenden.
- 35 Vad gäller sökandens argument att verkställandet av det omtvistade beslutet medför att finansieringsavtalen blir ogiltiga och att sökanden kommer att tvingas erlagga ett belopp på 1 480 000 euro — vilket har bestridits av kommissionen, som betonar att detta belopp inte överensstämmer med vad som föreskrivs i beslutet, vari endast

föreskrivs en skyldighet att återkräva ett belopp på 48 054,41 euro jämte ränta och ett belopp på 104 930,65 euro jämte ränta — konstaterar rätten dessutom att sökanden framställt allmänna påståenden utan att försöka visa att påståendena är riktiga eller att erläggandet av ett sådant belopp kan äventyra dess existens.

- 36 Slutligen, vad gäller sökandens fjärde argument avseende Republiken Italiens möjlighet att i framtiden ändra den stödordning enligt vilken sökanden beviljats stöd, så att sökanden inte längre skulle kunna få ersättning för det ifrågavarande stödet för det fall beslutet ogiltigförklaras, är även detta argument hypotetiskt och stöds inte av någon som helst bevisning. Såsom kommissionen har anfört, har dessutom sökanden, även i ett sådant fall, möjlighet att senare väcka talan mot Republiken Italien eller mot kommissionen, och sökanden har inte heller framfört något argument för att visa att den är förhindrad att vidta sådana åtgärder för att skydda sina intressen.
- 37 Av vad anförts följer att eftersom sökanden på intet sätt styrkt sina påståenden avseende den allvarliga och irreparabla skada som den skulle drabbas av om det omtvistade beslutet verkställdes, skall det fastställas att sökanden inte lyckats visa att den kommer att lida en allvarlig och irreparabel skada såvida det inte förordnas om uppskov med verkställigheten.
- 38 Därav följer att det inte styrkts att ansökan om uppskov med verkställigheten uppfyller kravet på skyndsamhet. Ansökan om uppskov med verkställigheten skall således avslås, utan att det är nödvändigt att pröva huruvida de övriga kraven för förordnande av interimistiska åtgärder är uppfyllda.

På dessa grunder fattar

FÖRSTAINSTANSRÄTTENS ORDFÖRANDE

följande beslut:

- 1) Ansökan om uppskov med verkställighet avslås.**
- 2) Beslut om rättegångskostnader kommer att meddelas senare.**

Luxemburg den 10 november 2004.

H. Jung

Justitiesekreterare

B. Vesterdorf

Ordförande